

BIBLIOTECA

GUANYADORS POESIA I PROSA 2019

INTRODUCCIÓ

La Fundació Joan Profitós, sota el patronatge de l'Escola Pia, convoca aquests Premis Literaris amb la voluntat de fomentar la creativitat, la sensibilitat artística, la bellesa poètica, l'originalitat en l'expressió, la capacitat de reflexió i de crítica en l'alumnat.

Des de fa 24 anys, se celebren els Premis per al Foment de la Creativitat, que han reconegut els millors treballs en l'àmbit literari, tant poesia com prosa o recerca històrica. Es premien alumnes que cursen de 5è o 6è de primària fins a Batxillerat o Cicles Formatius. Totes les obres són estrictament originals i es valora l'estil propi, la creativitat, la capacitat de reflexió, el llenguatge ric i els valors socials, així com, l'estructura del text, l'ortografia i la competència lingüística, segons l'edat del participant.

Des de fa 5 anys, els Premis de la Creativitat de l'àmbit literari, juntament amb els nous Premis de plàstica, fotografia, escultura i audiovisual, conformen la Festa de les Arts.

Aquesta revista que teniu a les mans recull els treballs guanyadors de la collita del 2019. Per molts anys! ■

POESIA
GUANYADORS 2019

El mirall màgic, Guillem Villaverde Peraita, Escola Pia Sitges

Una història de dos, Marta Bach Masias, Escola Pia Olot

No em reconec, Clara Mayoral Ambrós, Escola Pia Caldes

Reflex, Paula Romera Àvila, Escola Pia Sant Antoni

El mirall màgic

Guillem Villaverde Peraita – Escola Pia Sitges

Cada dia em miro al cristall
Per mirar el meu interior
M'hi fixo una mica més
No et creuràs el que hi veig!

Primer miro les cames
Pintades de groc
Suposo que és alegria
Que en tinc per tothom.

Una mica més endalt
Una panxa rosada
Ens commou a tots
Això deu ser l'amor.

Quan arribo a les mans
Els dits de color roig
Maleïda sigui la ràbia
Que ens ressent a tots.

Apujo la mirada
I veig un pit ennegrit
No miraré massa
Quina por que tinc!

Aixeco els ulls amunt
I un cap verd apareix
Ai, quina calma!
Sembla que sigui màgia!

Quan em miro en el mirall
Emocions he descobert
I amb el meu mirall màgic
Totes jo les veig ■

Una història de dos

Marta Bach Masias – Escola Pia Olot

Estava cansada de la imaginació,
al mirar el mirall no hi havia res de bo,
ella buscava els seus ulls i el futur,
i el resultat que obtenia era molt dur.

I llavors, enmig de la nit, ho trobà,
dins la foscor una llum blanca s'alçà,
un sac de llàgrimes la va inundar,
perquè va veure la seva vida canviar.

Per primera vegada es va agradar,
sortia al carrer i no tenia res a envejar,
estava contenta del seu somriure
i creia en ella per poder ser lliure.

Aquella història era cosa de dos,
ella i el seu reflex lluminós,
amagat al darrere de cada instant,
però atent per poder fer d'amant.

D'aquell dia mai se n'ha oblidat,
li va transmetre molta felicitat,
va ser mirar-se al mirall,
i sentir-se bé de dalt a avall.

I ja arribem a la conclusió,
que l'amor no és una estació,
que per ser estimat cal estimar-se,
i per ser respectat, respectar-se ■

No em reconec

Clara Mayoral Ambrós – Escola Pia Caldes

Em miro i no em reconec
On és aquella noia dolça?
Aquell somriure, aquell sotet.
Aquell quelcom que ja no hi és?

Em llevo i no em reconec.
Què hi fa aquest blau a la meva cara.
La galta vermella, un cop al braç.
I aquell genoll que m'ha quedat tocat?

Em sento i no em reconec.
On és aquella pau interior?
Com em puc treure aquestes cadenes
que no em deixen fer ni un pas.

I de cop.
Et miro i no et reconec.
On han quedat els teus principis?
Per què em fas mal si jo t'estimo.
On ha quedat el teu amor? ■

Reflex

Paula Romera Àvila – Escola Pia Sant Antoni

Reflectir-me en un mirall
i no veure-hi res.
Provar al reflex de l'aigua
i no veure una gota del meu ser.

Plorar davant del mirall,
omplir dos gots de llàgrimes,
servir-los
i passar tots els meus mals.

Mirall, tu que no em reflecteixes,
ara buida si ho fas,
ser invisible no m'agrada
però menys estar tancada
dins d'un món tan irreal.

Assumir que sóc aquí,
que més enllà no hi ha res.
No vull, no m'agrada
viure sola dins la casa dels meus pensaments.

Saber què sóc jo,
la silueta mig esborrada
i no poder fer res
per retornar-la com estava.

Mirall, tu que no em reflecteixes,
ara buida si ho fas,
ser invisible no m'agrada
però menys estar tancada
dins d'un món tan irreal ■

PROSA
GUANYADORS 2019

Jo seré qui vulgui ser, Laia Mimoun Espot, Escola Pia Sant Antoni

Perdre una part de tu, Jolina Comellas Farràs, Escola Pia Caldes

Eternament, Neus Masegur Ferrés, Escola Pia Olot

Jo seré qui vulgui ser

Laia Mimoun Espot – Escola Pia Sant Antoni

Estimat diari...

6/9/2018

Estimat diari, t'acabo de comprar per escriure els meus secrets més íntims.

Hola! jo sóc en Joan, tinc 7 anys i m'agrada el teatre.

Estic una mica nerviós ja que d'aquí a poc comença l'escola i he canviat d'escola per problemes del treball del pare. Ah!, per cert, el meu pare es diu Josep i la meva mare Júlia.

El meu somni és ser una nena.

7/9/2018

Estimat diari, m'acabo de despertar. Avui encara estic més nerviós però a la vegada tinc ganes de veure els meus nous amics i amigues. El meu cosí m'ha dit que no tindrè amics si jugo amb nines i jo no ho he entès però li he dit: d'acord.

He quedat molt estranyat.

10/9/2018

Avui he tingut el millor somni de la història, he somiat que em convertia en una nena i tothom em deia Joana, ha sigut fantàstic!

Portava un vestit de color rosa preciós i em sentia molt bé. Em mirava al mirall, i era jo, la Joana!

12/9/2018

Demà començo l'escola i la veritat és que estic una mica nerviosa uhhh, perdó, nerviós. No sé si he de portar uniforme o què; no sé.

Jo aniré normal. Tinc pensat de posar-me una samarreta blava amb un pantaló negre.

13/9/2018

Estimat diari, avui estic a l'escola i la veritat és que no m'està anant tan bé com pensava. Només entrar a classe la mestra m'ha fet escriure el meu nom a la pissarra i se m'ha trencat el guix. Tots han començat a riure i jo he envermellit.

La mare s'ha oblidat de fer-me l'esmorzar i ara estic al pati escrivint en el meu diari.

14/9/2018

Avui és el millor dia del món perquè la mare m'ha apuntat a teatre i em moro de ganes de provar-ho!

Ja he anat a classe de teatre, ha sigut molt divertit i allà em puc vestir del que vulgui i puc ser el que vulgui ser sense que ningú em digui res.

M'he vestit de ballarina i m'he posat a ballar. M'he mirat al mirall i m'he sentit feliç!

16/9/2018

Estimat diari....

Avui m'ha passat el pitjor que em podia passar: a gimnàstica se m'han trencat els pantalons... jo no me n'he adonat i tots s'han rigut de mi en el vestuari. Em deien el calces roses perquè jo portava els calçotets roses. L'únic que feia era tapar-me les orelles.

17/9/2018

Avui no he volgut anar a classe pel que va passar ahir. Li he dit a la mare que em feia un mal terrible la panxa i m'he quedat a casa. És molt millor quedar-se a l'habitació que saber que es riuen de mi.

Encara que em sap greu haver de mentir a la mare i ara està una mica preocupada.

18/9/2018

Avui a classe ha passat una cosa al·lucinant: com sempre, m'han tornat a dir *el calces roses* i una nena que es diu Maria ha cridat: -Deixeu-lo en pau!

Però no li han fet gaire cas. Jo, al pati, li he preguntat que per què ho havia fet i m'ha dit que ella estava passant pel mateix que jo però que es burlen d'ella perquè porta ulleres.

Li he donat les gràcies, li he dit que si algun dia li diuen alguna cosa que no li agrada, m'ho digués.

Estic molt content perquè demà em toca teatre.

19/9/2018

Estimat diari...

Avui estic ple d'emocions...

A classe de teatre estem fent una obra i hem escollit nosaltres els personatges: jo era la caputxeta vermella! Enmig de la classe m'han entrat ganes d'anar al lavabo i hi he anat, però resulta que m'he trobat amb els nens que es riuen de mi i com que m'han vist disfressat de 'nena' s'han començat a riure de mi a dir me coses com:

"Ves-te'n a jugar amb barbies!"

"T'has equivocat de lavabo...."

"Queda't amb la Maria...."

I a mi no m'ha agradat gens però els he dit la veritat, que jo voldria ser una nena i sé que per ara sóc en Joan però vull mirar-me al mirall i veure la Joana.

S'han començat a riure i a dir-me insults que jo no entenc però.....ESTIC CONTENT!

20/9/2018

Avui quan he arribat a classe he vist que a la pissarra hi posava:

-En Joan és un gripau que té cara de babau, té el cervell de mosca i la cara fastigosa!! Ell es tira un pet i tots fem un xisplet.

Jo no sabia què fer i la professora no ha reaccionat de cap manera, únicament he anat al lavabo a plorar. M'he mirat i la Joana també estava trista fins que la Maria m'ha vingut a buscar.

24/9/2018

Ja no sé què fer. El que va passar l'altre dia a la classe va ser molt dur per a mi, però no vull dir als pares res d'això, ja que em fa por que les coses i costums de casa canviïn. Avui a l'escola, a l'igual que cada dia tot han sigut paraules dolentes...

I la Maria no ha vingut.

25/9/2018

Avui al pati del migdia la Maria m'ha dit que havia tingut una idea: fer un grup per lluitar contra els nens i les nenes que abusen de nosaltres i que anéssim fent un grup de víctimes perquè això s'acabés ja!

He anat davant del mirall i he vist una Joana guerrera i convençuda!

26/9/2018

COMENÇA EL NOSTRE PLA!!

Avui a classe de gimnàstica estàvem saltant al *potro* i en Pep ha caigut. Tothom ha començat a riure i la Maria i jo l'hem anat a ajudar. Ara tindrem un nou membre al nostre grup! Ens hem dedicat a buscar més membres per la nostra revolució.

27/9/2018

La Marina avui s'ha unit al nostre equip perquè s'estaven rient d'ella: quan s'ha ajupit li hem vist una mica el cul i han començat a burlar-se'n. Hem anat en Pep, la Maria i jo i els hem dit que la deixessin en pau. I així amb totes les víctimes.

28/9/2018

Bona notícia!!

Avui ningú s'ha burlat de ningú i a mi ningú m'ha dit res!!

Davant del mirall la Joana estava radiant d'alegria!

1/10/2018

Ningú més s'ha burlat de ningú des del passat dimecres!

I ara tots som amics i amigues. Vaig a l'escola i jugo amb nines, i **NO PASSA RES!**

Tots som amics i a vegades vaig a l'escola amb faldilla i mitges.

Tothom m'ha demanat perdó.

3/2/2025

Estimat diari, ja tinc 14 anys i...

SÓC LA JOANA. Ja no cal que em miri al mirall i m'imagini amb el meu costat femení. Gràcies mirall, perquè sempre m'has mostrat la persona que ara sóc ■

Perdre una part de tu

Joina Comellas Farràs – Escola Pia Caldes

Vaig entrar a casa corrents i vaig tancar la porta darrere meu, vaig pujar les escales i vaig mirar pel balcó, els nois m'havien perdut la pista, però jo tenia la sensació que encara no havia acabat tot; em van rrelliscar unes fines i salades llàgrimes per les galtes, i me les vaig eixugar. Vaig mirar l'hora, les 18:51, havia d'anar ràpid si no volia que em veiessin els meus pares. Vaig anar corrents al lavabo, vaig treure el meu estoig de maquillatge i em vaig mirar al mirall, tenia dos morats grans al costat esquerre de la cara, un petit tall al llavi, i a la galta dreta, i se'm veia la sang assecada del nas un pèl tort, però no trencat. No ho vaig poder evitar i vaig tornar a plorar.

Veia les seves cares al meu davant, rient-se de mi mentre intentava escapar amb totes les meves forces, però ells seguien sense immutar-se.

Em vaig rentar la cara curosament, netejant les restes de sang, i intentat no mirar-me al mirall; un cop neta la cara, vaig agafar unes pólvores del color de la meua pell, i me les vaig començar a aplicar sobre els morats del costat esquerre.

Tornava a ser allà, m'estaven arrossegant cap a un cotxe negre, em tenien agafada fort pels braços, i m'havien lligat una bena a la boca per evitar que cridés; em van tirar agressivament dins del cotxe, i vaig picar amb el costat esquerre de la cara contra la porta del costat contrari. Em van estirar dels cabells per poder donar-me la volta, i els vaig poder veure a través dels meus ulls marrons foscos; eren 3 nois d'uns 19 anys que semblava que anessin borratxos, el que m'estava estirant pels cabells era alt i robust, feia pudor a maria, i tenia les dents molt brutes, el del seu costat era grasset i baixet, portava uns pantalons bruts de vòmit, i una samarreta del «Decatlon», l'últim noi era molt primet i alt, feia molt mala pinta, tenia dues cicatrius a la cara, i no semblava gaire amigable.

Ja m'havia acabat de tancar els morats, gairebé ni es veien; sempre em deien que tenia molts bones dots de maquillatge, i no s'equivocaven, m'havien quedat supercamuflats. Vaig agafar una crema per tapar-me les rascades que tenia, i em vaig tornar a mirar al mirall.

M'estaven traient la roba, el més primet m'estava abaixant les calces, i el grasset em tocava mentre el seu company em subjectava pel cabell. El primet va acabar d'abaixar-me les calces, i em va penetrar, vaig començar a plorar, cansada de resistir-me, llavors el robust s'hi va afegir, m'estaven violant, però jo no n'era conscient, era víctima del terror que m'estava consumint fins a no poder més amb mi. Em vaig desmaiar per uns instants, i els nois van seguir; vaig despertar-me sent plenament conscient del que estava passant i vaig decidir actuar, vaig obrir la porta que em quedava més a prop, i d'un cop de puny em vaig deslliurar del grasset, el primet quan se'n va adonar es va abalançar sobre mi i es va treure un ganivet de la butxaca, amb el que em va aconseguir fer un tall a la galta tallant també un tros de la bena que m'havien posat a la boca, la qual no va tardar a caure, permetent-me fer un crit i avisar la gent que hi hagués al voltant. Al cridar el noi robust es va desplaçar al seient de davant, suposo que per marxar d'allà, donant-me així la oportunitat ideal per escapar, vaig sortir del cotxe, que s'estava posant en marxa, i em vaig apujar ràpidament els pantalons per poder córrer, em va fer la sensació que el primet em perseguia, però vaig seguir corrents.

Les 18:56, ja havia acabat de maquillar-me, em vaig mirar al mirall per últim cop, aquest cop no vaig tornar a veure el que m'havia passat, perquè aquella no era jo, estava fingint que no havia passat res, estava amagant allò que em feia mal, allò que em feia sofrir, havia decidit ocultar-ho a qui més m'estimava per por. Vaig tornar a mirar pel balcó i vaig veure el cotxe dels meus pares entrant al garatge. Se'm van humitejar els ulls, estava contenint les llàgrimes, sabia que no estava sola en el món, però estava en un d'aquells moments en que penses que només estàs tu, que no tens ningú per ajudar-te i que no vols molestar els altres amb els teus problemes, ni tampoc vols preocupar-los. Estava sofrint recordant cada precís instant, i vaig explotar just en el moment en què els meus pares entraven per la porta; vaig plorar fins que el maquillatge se'n va anar, i ja no em sentia obligada a fingir ser qui no sóc, ni a fingir que no havia passat res, perquè les coses passen, i si les ocultem estem perdent una part de nosaltres la qual també és real per molt que la intentem amagar ■

Eternament

Neus Massegur Ferrés – Escola Pia Olot

Em vaig mirar la mà i, amb els ulls, em resseguia els plecs que se'm formaven en ella. Desconeixia el color dels meus ulls però sabia que brillaven amb la intensitat de mil milions d'estrelles en veure't a tu. En aquest món, els miralls eren inexistents. I l'únic reflex de mi que veia era el que es formava als teus ulls, Àlex. La teva ànima, d'una bellesa inextirpable, m'aclaparava sense saber com parar-ho. L'amor que em provocaves, tan intens i alhora tant senzill, em viatjava per les venes i m'encenia el cor. Tant de bo t'haguessis pogut mirar al mirall de la manera que et veig jo. Però no podies, era impossible.

Aquell dimarts a la tarda, quan et vaig veure per primera vegada, vaig sentir el que realment era l'amor. Quan em vas agafar de la mà, sense pensar en totes les mirades que ens atacaven, vaig sentir com si res importés. En aquell moment, tu ho eres tot i tot era res. Sempre havies sigut l'oasi en el meu desert. Però des que vas marxar, m'envaeix la soledat.

Ja fa un mes que vas morir. I cada dia penso en tu, Àlex. I aquí, des del meu llit, sota un abric de llàgrimes, escric aquesta carta. Una carta de comiat, per desfogar-me, i que guarda les esperances de tornar-te a veure. Sé que no arribaràs mai a llegir aquesta carta però espero que, siguis allà on siguis, sempre trobis el camí de tornada al meu cor. Els cinc mesos amb tu van ser una sobredosi d'èxtasi i d'amor.

Gràcies per fer-me entendre qui sóc i per fer-me sentir a gust sent diferent dels altres. Abans era incapaç de trobar-me, principalment perquè els miralls no existien, però també perquè no trobava la meva essència. Gràcies a tu, Àlex, he perdut les meves pors a expressar-me lliurement i m'he conegut a mi mateix. Ara sóc un Marcel renovat que coneix la seva orientació sexual, que sap que hagués estat més feliç al teu costat però que t'agraeix tot el que has fet per ell. Àlex em trobaràs al teu cor, allà hi seré eternament ■

AGRAÏMENTS

Gràcies a tots els participants, per compartir amb nosaltres les seves paraules, sentiments i històries.

Gràcies al jurat d'enguany, per la seva professionalitat, criteri i dedicació:

Fina Rusalleda
Carrie Dorca
Salut Colomer
Marta Planas
Mª Mercè Aixàs
Meritxell Garcia
Helena Collado
Anna Cucurella
Genoveva Pascual
Àngels Doñate

FESTA
DE LES

ESCOLA PIA DE CATALUNYA